Ч. 160. Львів, неділя дня 18. (31.) липня 1904. Річник VIII.

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . 5 кор.
на місяць . . . 1·70 кор.

За границею.

на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« ул. ч. 1. пл. Домбровского, 4 ул. Експедиция місциа в Аптеки Соколовского и аптеки Гаусмана.

Рукописи звертають ся лише на попереднє жаданє. — Рекламациї не запечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Российско-німецке зближенє.

(X) Можна було напевно сподівати ся, що війна на далекім Сході викличе неминучо зближенє між Росиєю а Німеччиною, а ся подія цікава іменно для Австриї, яке она супроти сего займе становище. Вже горячі привіти Вільгельма, а іменно огнистий привіт, пересланний ним Віборскому полкови, а також недавний побут Віттого в Нордерней і переговори з німецким канцлєром вказують на таке зближенє, котре неперечно мати ме військову і політичну ціху.

Коли Німеччина (зглядно Пруси) так поступають, то се діє ся зовсім по думці давних традиций, бо все, коли Росия мала які клопоти, уміла Німеччина використати таким зближенєм до неї на свій хосен. Росия не забуває се свому сусідови, що він підчас кримскої війни і останнього польского повстаня, не прилучив ся до неприхильних проти Росиї змагань, а все явно зазначував для неї свою приязнь. Австрия тоді заняла неприхильне для Росиї становище і відпокутувала за се в 1859 і 1866 році.

Якеж становище має тепер заняти Австро-Угорщина супротив сеї обставини, що она проголосила невтральність в российско-японьскій війні?

Супроти того, що тепер між Росиєю а Німеччиною доходить до явного зближеня, не може Австро-Угорщина байдужно на се глядіти, а повинна собі здати справу, яка роля припаде їй в тім положеню. Може так стати ся, що се российско-німецке зближенє не остане відокремішнене, а пригорне до себе також Францию. Тоді не могла-б Австро-Угорщина позволити собі на таке »сьвітле відокремішненє«, як свого часу Анґлія, бо лишити ся тепер лише в союзі з Італією, задля котрої має Австрия стільки демонстраций в Триєсті, було би вельми неполітично. А вжеж і не місце для Австриї лучити ся з Туреччиною, котра в пригоді не могла-б їй дати ніякої помочи ані охорони.

Наколи отже Австро-Угорщина хоче остати великодержавною і не лишити своїх законних змагань і домагань, то не остає їй нічого иншого, як глядіти місця побіч Росиї, Німеччини і Франциї. »Жовта гроза« не є ніякою вже пустою уявою і се повинно також довести до розуму австрийскі народи, котрі тратять час на внутрішних спорах, замість довести до зближеня і порозуміня. Вправді в сій хвилї така гадка може видавати ся фантазиєю супроти роздратованя передовсім Чехів і Німців, а не менше й инших народностий, одначе коли важкі події прийдуть на чергу, тоді і таке зближенє не буде видавати ся так неосяжним.

Вплив подій на далекім Сході не може не відбити ся також на відносинах в Европі і се не довго дасть на себе ждати.

Школи на Руси.

(Дальше).

Братства старались о удержанє учителів, котрим давали не тілько гроші, але і удержанє, одежу і все потрібне до житя. Місцями побирали учителї платню в натураліях. Платня не всюда була однакова, залежала від маєткового стану братства і від скількости та важности уділюваних предметів. Учителї мали також бічні доходи, як з оплат за науку, з процентів від леґатів на річ школи. Оплата від учителів була ріжна. В школах були діти панів т. є шляхти, сьвященників, дияконів, купців, пекарів, взагалї ремісників і бідних. Ріжниці що-до маєткового стану в школї не узглядняли, також вік і зріст дітий не був перепоною в принятю до школи. Вписи до школи відбувались ріжно, однак в лучше устроєних школах вписувано учеників в вересни, взагалї в осени.

Був звичай, що родичі або опікуни приводили учеників до школи і при двох сьвідках списувано, на який час дають ученика на науку, чого має учити ся і кілько буде платити. Родичі могли три дни прислухуватись науцї, аби рішитись, чи лишити ученика, або нї. Жадано також, аби при виписуваню ученика зі школи були родичі.

В братских школах не було з початку подїлу на кляси, а лишень на ґрупи. Приналежанє до ґрупи залежало від того, з яким підготовленєм приходив ученик до школи і чого бажав ся научити. Після порядку шкільного мали бути три ґрупи. До першої належали ті, котрі пізнавали азбуку, до другої, що вже читали і вивчували ся на память, а до третої ті, що читаючи учили ся розуміти. Подїл сей на ґрупи відносить ся лишень до вивченя церковно-славяньскої мови, не можна однак знати, кілько було всїх ґруп в школї.

Пізнїйше дїлено на кляси, котрих було пять, 1) кляса руского язика, 2) церковно-славяньского і грецкого і три кляси латиньскі.

Ученики жили на станциях або в інтернатах, бож братства дбали про бідних. Був також звичай, що бідні ученики ходили по домах, де сьпіваючи, одержували харч або милостиню.

Під зглядом вихованя обовязані були ходити до церкви сьпівати, наколи мали голос, бувати на відправі і т. д. Зглядом старших мали поводитись прилично. Ученики приходили до школи о 9-ій годинї. Дві абсенциї потягали за собою виключенє. До неявивших ся посилав учитель дижурних, аби пересьвідчитись о причинї. Наука розпочиналась молитвою. До школи не вільно було приносити жадних річий, не належачих до науки. Підчас науки вільно було виходити тілько за дозволом учителя. Без відомости учителя не вільно було ученикам анї купувати, анї продавати річий, у всїх справах мались єго радити. Послушеньство мало бути безусловне. Учителї мали удержувати свій авторитет, а зглядом всїх учеників відноситись однаково. Котрий з учеників лучше учив ся, сего саджено висше других, лучших учеників робили учителї своїми помічниками. Уживанє спосібнїйших учеників до помочи було тоді взагалї в звичаю. До шкіл братских ходили дїти не тілько місцевих горожан, але також з сусїдних міст і сїл. Над учениками, деб они не жили в школї, в монастири або на кватирах, потрібний був надзір. Самі учителї не мали часу, тож уживали до надзорованя спосібнїйших учеників, на котрих могли спустити ся і ті звались протосхолами. Маєтнїйші люди брали таких учеників на станцию, а ті помагали в науцї їх дїтям, і водили їх до школи. Крім таких були ще дижурні, що мали вчаснїйше приходити до школи, замести комнату, запалити в печи і уважати на порядок. Дижур визначав учитель. Школа братска, як і всї другі уживали різок, взагалї кари тїлесної, тож в букварях сего часу замітні суть стихи о караню учителя, жезлом, плетнею, ременем. Строге поведенє з учениками може не виходило з традициї рускої школи, котра клала яко засаду вихованє не різкою а поученєм, приміром, але кар тїлесних уживано у всїх школах сего часу.

Молодших карано, а старших упоминано. Дальшою карою була ексклюзия за неходженє до школи, пияньство, блуд, крадїж, клевету, гордість.

Ученики лучили ся на взір старших братств в молодші братства задля осягненя релїґійно-обичаєвої задачі. Такі братства суть в Замостю 1606, в Київі 1620. Посланіє Ісаії Копиньского до молодшого братства в Луцку 1632, вказує, що і в других городах були молодші братства. Не є певне, чи братства сї орґанїзувались в школї, але певне є, що ученики до них належали.

В братских школах введено на взорець других шкіл діяльоґи і спектаклї.

Предмети науки.

Перше місце занимав церковно-славяньский язик. Знанє сего язика було вже в XIV ст. мале, а ще менше в XV до XVI., особливо в західній Руси. З кінцем XVI ст. навіть многі з поміж духовеньства лучше уміли язик польский, чим церковно-славяньский. Після сьвідоцтва кн. Курбского більше було Русинів, що говорили по грецки і латиньски, чим по церковно-славяньски. Се і причиною, що в другій половинї XVI ст. мова народна входить що-раз більше в уживанє.

Наука церковно-славяньского язика в тих часах кінчилась пізнанєм азбуки і читанєм апостола.

В братских школах мова ся стала не тілько предметом науки, але і викладовою мовою. На сю мову переведено 1586 р. реторику, диялєктику і другі фільозофскі предмети науки. Народною мовою заказано в школї говорити, а на запити по грецки мали відповідати по славяньски.

Львівский устав з 1586 р. і єго луцка редакция каже, що наука в школї зачинає ся від церковно-славяньского язика.

Наука відбувалась в сей спосіб. Насамперед учили складати букви, потому учили граматики, церковного чину, читаня, сьпіву. На питаня грецкі відповідали ученики по церковно-славяньски, а на церковно-славяньскі по народному. Коли рано приходять ученики до школи, мовлять молитву, повтаряють вивчену лекцию і показують, що написали, учать ся псалтиря і граматики. Меншим ученикам пише сам учитель взорець, виясняє труднїйші слова, а чого научать ся в школї, се мають в дома повторити. Мелетій Смотрицкий каже, що по азбуцї вивчують ученики часослов і псалтир а також і писати, а відтак приступають до вивченя ся граматики з поясненями устними і письменними. Мимо ваги, яку кладено на вивченє мови церковно-сла-

вяньскої, лучалось, що учили єї нераз люди, що самі граматики не уміли.

По церковно славяньскій мові слідувала наука греки. Знанє грецкої мови стояло у нас високо, бож Русини під зглядом церковним звязані були з Царгородом, треба було поправляти церковні книги, читати посланія, грамоти. Грецкий язик мав в братских школах таке значінє як латиньский в западній Европі. Мимо впливу і розповсюджуваня латиньского язика, довго ще удержував ся язик грецкий на значній височині. Спосіб научаня був віроятно такий самий як церковно-славяньского. Науку руского язика введено також до шкіл братских, хотяй уважали єго за низший і учено єго вдаєсь практично.

Латиньский язик. Без знаня латиньского язика замкнений був доступ до академій в Кракові, Вильні, Замостю та за границею. Латиньского язика уживано в Польщі в розмовах, в судах і на соймі, тож знанє сеї мови було конечне. Се було причиною, що в братских школах в Вильні і Київі заняла наука латиньскої мови перше місце, а в других братских школах учено єго також.

Польский язик. Польскої мови учено в братских школах, але на якім степени стояла она, чи учено і граматики, сего не знаємо. Йов Борецкий, Теофіль Левонович, Сильвестер Коссів, що вийшли зі шкіл братских, говорили і писали добре по польски, з чого можна би заключати, що винесли добру підставу зі шкіл.

(Дальше буде.)

Японьско-російска війна.

Пляни Росиї.

Петербурский дописуватель Berliner Tageblatt-у доносить, що балтийска фльота виїде на далекий Схід аж десь при кінци вересня. Тимчасом Росия перевозить сибірскою зелізницею торпедовці і підводні судна до Владивостока. В найблизших днях має відійти туди 36 торпедівців. Се скріпленє владивостоцкої фльоти має тим більше значінє, що з початком вересня ґен. Леневич вирушить з корпусом армії з Владивостоку на полудне де Кореї і займе Сеуль, аби тим чином відтяти відворот японьскій армії.

Нові вісти.

З Нючванґу доносять льондоньским ґазетам, що цивільним ґубернатором сего міста став іменований японьский майор Такаяма. Японці прочистили нючваньский порт з російских мін і передали до ужитку невтральної плавби. — З Петербурга доносять, що Алексєєв іменував вел. кн. Бориса старшим офіцером до специяльних поручень при ґенеральнім штабі Куропаткина.

— ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новинки.

— **Календар.** В неділю: руско-кат. Емілїяна; рим. кат. Ігнатия з Льойолї. — В понеділок: руско-кат. Макрини; рим.-кат. Петра в ок. — Ві вторник: руско-кат. Ілия прор.; рим.-кат. Пр. Д. М. Ангельс.

— **Позір Львовяни!** Пожарний »Сокіл« в Лисиничах коло Львова уряджує завтра (в неділю) фестин получений з представленєм. На львівских гостий ждуть фіри при личаківскій рогачці вже від 2. години пополудни. Фестин відбуде ся в незвичайно романтичнім місци під лісом. О численну участь просить — *Лисинецкий „Сокіл“.*

— **Прогулька до Підгорець і Олеська** відбуде ся в неділю дня 7. серпня, заходом забавової секциї львівского »Сокола«. Прогульковцї звидять крім старинних замків в обох названих місцевостях, також старинну каплицю на замку в Золочеві і фабрику паперу в Сасові. Хто бажає взяти участь в сїй прогульцї, зволить зголосити ся письменно або устно (вечером) найдальше до середи дня 3. серпня в львівскім »Соколї« при ул. Курковій ч. 13.

— **З Ходорова** пишуть нам: Ділимо ся несподїваною а милою вісткою, що славний хор наших академиків »Музичного кружка тов. Акамічної Громади«, завитає і до нашого міста та виступить з концертом в неділю дня 7. серпня. Сподїємо ся, що широкі круги з цїлої Ходорівщини зїдуть ся численно, щоби почути справдї артистичний концерт, на який складає ся богата і добірна та нова проґрама. Для наших милих красавиць спішимо додати, що по концертї наступить забава з танцями. З огляду на се, що усї забави академиків тїшать ся симпатиєю і славою у загалу, то думаємо, що тут не місце на подібну рекляму. Початок концерту точно о 8. год. в сали »Сокола«. Стрій візитовий або народний. — *Місцевий Комітет.*

— **Пожарний „Сокіл“ в Білім Камени**, золочівского повіта, засновано на статутї львівского »Сокола«. Ц. к. намісництво вже затвердило статут.

— **Утраквістичні ґімназиї в Галичинї.** Галицкі міродатні чинники що-до засновуваня ґімназий не перестають носити ся з гадкою засновуваня утраквістичних ґімназий того рода, що на Буковинї. Про се сьвідчить замітка в річнім звіті II ґімназиї нїмецко-рускої в Чернівцях, де читаємо: »За дозволом ц. к. президента краєвого правительства кн. Гогенльоге Шілїнґфірст, звидів наше заведенє ц. к. шкільний краєвий інспектор галицкий п. Імануїл Дворский, (в товаристві директора ґімназиї п. Корнила Козака), а се задля робленя студий, злучених із справою закладаня утраквістичних середних шкіл у східній Галичинї. П. Дворский був присутний на лекциях в клясах нїмецко руских як і взагалї в головних нїмецких клясах, переглядав письменні вироби і приготованя учеників, так, що на основі власних помічень, як також на основі пояснень, уділених єму директором що-до цїли науки в заведеню, як і єї методи, міг витворити собі зовсїм повний образ утраквістичної орґанїзациї заведеня«. — Питанє лише, який був той образ? Однак можна надїяти ся, що п. дир. Козак, яко щирий Русин і сьвідомий справи, а яку ходило, не захвалював дуже утраквістичних ґімназий.

— **З Тов-а св. Петра.** В місяци червни вплинула до каси Тов-а межи иншими з деканату ходорівского сума 378 16 К, на котру зложили: церкви в Беньківцях, Берездівцях, Малехові, Бориничах, Дроговичах, Васючині, Воскресенцях, Голодовичах, Лучанах, Юшківцях, Долинянах, Дулибах, Загіречку, Книшничах, Загірю, Лїщині, Ляшках, Молодиничу, Молотові, Новосїльцях, Підлїсках, Острові, Руді, Отиневичах, Городищу Королївскім, Городищу Цетнерскім, Піддністрянах, Чарториї, Помонятій, Псарах, Деговій, Станьківцях, Фразї, Підбірю, Ходорові, Черчу, Явчу, Підкамени, Яглужи, Сугрові, Вербищи, читальня, братска каса і братский склеп в Беньківцях, крамниця братска і Тов-о »Власна поміч« в Фразї по 5 К; о. Филиповский пар. Беньковець і єго жена Михайлина, Ол. Филиповска, Ярос. Филиповска, Ів. Телишевский, Вас Телишевский, Фед. Довгий, Анд. Федорик, І. Чоман, Анаст. Рибак, Катерина Телишевска, Кат. Федорик, Тим. Телишевский, Михайло Рибак, Гр. Шійко, Дим. Билюк, Павло Василишин, Гр. Пилипишин, П. Лазор, Мот. Якимів, Кат. Щійко, Пилип Тимків, Анна Верес, Вин. Сомик, Микита Романів, Н. Пилипишин, В. Довгій (ставничий), В. Довгий, Параскевія Каралюс, Мар. Шпак — всї з Беньковець о. Н. Сенишин пар. Берездовець і єго жена Домінїка, о. Ст. Донарович пар. Боринич і єго жена Брониcлава, о. Юліян Бачиньский пар. Васючина і єго жена, Володимир Бачиньский з Васючина, о. Бог. Домбчевский пар. Голдович і єго жена, о. Гр. Воєвідка пар. Долинян і єго жена, о. Зенон Гутковский пар. Дулиб і єго ж., о. І Величковский пар. Загіречка і єго жена, о. Андрій Пеленьский пар. Книгинич і єго жена, о. М. Фацієвич пар. Лїщина, о. В. Дилиньский пар. Ляшок, о. Л. Фицалович пар. Молодиньча, о. Соколовский пар. Молотова, о. К. Скоморовский пар. Новоселець, о. Юзичиньский пар. Острова, о. Дудиньский пар. Отиневич, о. А. Одїжиньский пар. Піддністрян і єго ж. Ольга, о. Юрчиньский пар. Помонят і єго ж, Максим Фуртась, Тимко Гарматюк, Ів Кизянь, Филип Бойчак, Луць Кименюк, Агафія Кименюк —

Стефан Білинський.

Релїґійно-моральні засади в творах Т. Шевченка.

(Дальше).

З мізантропійного погляду на сьвященьство переходить поет на українську суспільність. Історія її коротка: становить неперервану струю обид, плачу і горя:

Скрізь неправда, де не гляну,
Скрізь Господа лають!... (І. 269).

Мужицька жизнь — то пекло, на змальованє котрого слів бракує:

Погано дуже, страх погано
В оцїй пустинї пропадать;
А ще поганьше на Вкраїнї
Дивитись, плакать і — мовчать. (II 29).

І не мовчить поет! Не позваляє му на се закон Божий та природна рівність усїх людий на сьвітї:

Схаменїтьця:
Усї на сїм сьвітї —
І царята, і старчата —
Адамові дїти! (І 199).

З пожертвованєм самого себе кидає громи — проклони на усїх тих, що стались причиною нещасної судьби та мачошиної долї України, не поминаючи навіть — »ксьондзів-Єзуїтів«. — Сю правду говорив він дуже просто, не бавлячись в хисткі фрази дипльомациї. Єсли спімнув, що ми »братались з вольними Ляхами« так довго, доки не прийшли

Іменем Христа
. . . . . ксьондзи і запалили
Наш тихий рай, і розлили
Широке море сліз і крови, — (II 244)

то виявив сю правду так, як її виявляли самі факти житя минулого а може і — сучасного. Поета болїло, що ті факти були такого змісту, що за них не можна було зложити подяки тим, хто був принципіяльною причиною випадкових відносин історичних. Він рад навіть забути на сю добу, і занявши чисто християньске становище, завзиває до первісного, згідного і свобідного стану Ляхів з козаками. Закаламучене мирних відносин »ксьондзами« бажає направити поверненєм до первісного стану згоди в імя висшої ідеї, в імя Христове:

Подай-же руку козакові,
І серце чистеє подай!
І знову іменем Христовим
Воз'обновим наш тихий рай! (II 245).

Дальше переходить до сумного розстроєня житя морального серед самої українскої суспільности і за найголовнїйшу причину сего розстрою подає ріжницю між суспільними станами. Пани, яко верховодяча каста, що користувалась і жила працею народа, поглядали з призирством на простих братів і були відмежовані несправедливими привілеями від темної, погордженої і всяких прав позбавленої — працюючої маси. У серцях українських панів нема нїякого благороднїйшого чувства, »орють лихо, лихом засївають«, тож не диво, що народ, втративши свободу, запивав з розпуки і горя свою гірку недолю і так потапав все глубше і глубше в морю деморалїзациї. Сумному тому розкладови сил животних в орґанїзмі нещасної України рад був поет зарадити і ту як-раз лежить особлива сила його творчости.

Кобзар, що сам вийшов з кріпацького стану, що двигав на власному хребтї ярмо його, умів зелєктризувати панів в їх зруйнованій та здеморалїзованій жизни, отворити зранені серця покривдженого народа і показати на мерзкість, обиди, жажду мести і злобу людську:

. . . . . Мій Боже милий!
Даруй словам сьвятую силу —
Людськеє серце пробивать,
Людськиї сльози проливать, —
Щоб милость душу осїнила,
Щоб спала тихая печаль
На очі їх, щоб стало жаль
Моїх дївчаток, щоб навчились
Путями добрими ходить,
Сьвятого Господа любить
І брата миловать! (II 155).

Не було куточка на Українї, де-б можна було сховатись Тарасови так, щоб не бачити того блага, яке огнем пекло його душу. Усюди-усюди бачив один страшний малюнок: — мордованя народа.

Латану свитину с калїки здїймають —
С шкурою здїймають, бо нїчим обуть
Панят недорослих. А он розпинають
Вдову за подушне, а сина кують,
Єдиного сина, єдину дитину,
Єдину надїю в військо оддають,
Бо його, бач, трохи . . . А он-де — під тином
Опухла дитина голодная мре,
А мати пшеницю на панщинї жне. (І 201).

(Дальше буде).

всї з Помонят, о. Іл. Барусевич пар. Псар, о. Билиньский сотр. Псар, Ст. Підляшецкий упр. шк. з Підкаменя, о. Ем. Билиньский пар. Русятич, о. А. Ольт пар. Сугрова і єго ж., о. Іерон Кмицикевич пар. Фраги і єго ж., о Заяць пар. Ходорові, о. Созаньский пар. Черча, о. Ковальский пар. Я[illegible], о. Филиповский пар. Підкаменя і єго ж. Модеста, о. Стецїв пар. Станьковець і єго ж. Аделя по 1 К; Ем. Билиньска, Йос. Павлиньский, Ст. Квасиньский, Ал. Олеоньский, Едвин Дилиньский богослов, М. Кресїньска, Павлина Соколовска жена пар. Молотова і Ілия Мацієвич писар гром. з Фраги по 2 К; о. Сим. Заяць пар. Ходорова. Тимко Бойчак, Дмитро Чопак, Антін Киментюк, Явдоха Фуртась, Олена Кизань і Доська Буняк — всї з Помонят по 1 К; парохіяни Ютковець 10·70 К, парохіяни Лучан 6·38 К, пар. Фраги 15·54 К, пар. Підбіря 5·44 К, пар. Станьковець 2 К, пар. Голдович 4·13 К, церк. скар. в Фразї 95 с, а Мар. Кмицикевич з Фраги 1·02 К. Так незвичайно успішний розвій діяльности в тім деканатї завдячує Тов-о знаменитим трудам ВПр. о. декана І. Кмицикевича і єго заступника ВПр. о. Филиповского, за що Видїл Тов-а так їм як також всему клирови кондеканальному складає тою дорогою сердечну подяку з желанєм, щоби найшли як найбільше наслїдувателїв. Успіхи оо. декана Кмицикевича і Филиповского дають найлїпший доказ, як успішно можна при добрій воли і охотї розвинути діяльність на поли народно-церковнім. По сьвідоцтві всїх членів деканата ходорівского о. декан Кмицикевич розвинув акцию в сей спосіб, що на соборчику деканальнім обговорив справу Тов-а обширно з клиром кондек. і довів до відповідних рішень соборчика, а відтак при кождій нагоді як деканальних візитациях, празниках і инших торжествах дбав про те, аби ті рішеня були точно і скоро виконані. Клир декан. заохочував своїх парохіян до вступленя в члени Тов-а так при проповідях церковних як також в читальнях, на поминках і при всяких инших нагодах. В сей спосіб зістало Тов-о св. Петра так важне і хосенне для церкви і Руси в деканатї ходорівскім спопуляризоване і позискало цїлі сотки членів. О. декан Кмицикевич радить також, щоби по мисли розпорядженя Преосьв. М. Ординарията в 8. ч. АЕпарх. Відомостий з р. 1904 на стор. 94. оголошеного, для збираня дрібних жертв умістити в кождій церкві скарбону. Дайте нам більше таких діячів, а ми дамо вам готові церкви. — *Видїл.*

— **Заряд інтернату СС. Василянок в Перемишли** повідомляє, що інтернат переносить ся до власної реальности на ул. Сяноу-долїшну ч. 5. Місячна платня для семинаристок виносить 30 К, для клясїсток 36 К. з окремою доплатою 4 К річно за ужите інвентаря, котру то суму складає ся при вписї до інтернату. Кожда інтернатка має мати по 6 пар з біля і постіль. Зголошеня приймає ся найдальше до 25. серпня с. р. Близші інформациї подасть на жадане: Макрина Мельничук Ч. С. В. В., настоятелька руского інтернату в Перемишли, ул. Сянова-долїшна ч. 5.

— **З Городенки** пишуть нам: Не стало терпеливости нашим міщанам зносити дальше нападстованя і невідповідне поведенє тутешного сотрудника о. Ілиї Чорнодолї і внесли жалобу до Преосьвященого Епископа д-ра Хомишина, аби увільнив їх від сего чоловіка, котрий замість бути добрим пастиром повірених єму душ, бавить ся в інтриґи і викликує тілько спори між людьми. Не хочемо наводити ось тут тих фактів, які зістали подані до відомости Єго Преосьвященьства, бо уважаємо невідповідним публїкувати їх з огляду на загальну повагу сьвященичого стану. До якого напруженя прийшло між сим сотрудником а парохіянами, нехай посьвідчить се, що перед Великоднем не хотїли парохіяни, аби о. Чорнодоля сьвятив їм пасху. О. Чорнодоля знов зі своєї сторони, аби відплатити ся за се своїм парохіянам, пускає в сьвіт щораз нові інтриґи на рускі товариства народні — а ненависть єго до »україноманів« дійшла до того, що не вагав ся навіть накинути ся на дївочу честь одної з найповажнїйших і найдїяльнїйших городеньских Русинок за се, що она заняла ся орґанїзациєю руского жіноцтва. Сподїємо ся, що Єго Преосьвященьство Епископ Григорий провіривши безсторонне факти, подані в жалобі, потягне сего о. Чорнодою до строгої одвічальности.

— **Страйк в Бориславі** заогнює ся, бо робітники поставили крім давнїйших жадань ще нові, а се жадають: трех годин перерви в 12-годиннїй шихтї, вісьмох годин працї для палячів і принятя всїх страйкуючих до працї. Між страйкарями росте невдоволенє, бо починає їх припікати недостаток.

— **З Покутя** доносять, що наслїдком страшної посухи і спеки буде там сего року неврожай. В Днїстрі вода так упала, що люди не тямлять такого низького стару води. В селї Долина, товмацкого повіта, що тягне ся до 4 кільометри понад Днїстер, навіть керницї повисихали. Через Днїстер переходять і переїздять в брід. По пасовисках повигорювала від спеки трава. Також сїна і конюшини майже зовсїм нема. Ячмінь, овес, ленча і сочевиця виросли на чотири цалї та вже висипали ся. Фасоля спечена, тримає ся при земли. Жито, пшениця декуди середні, а декуди ще гірші. Кокорудза запекла ся і не росте. Брак буде паші, брак буде хлїба.

— **Про замах на мінїстра Плєвого** телеґрами доносять вельми скупо. Доси нїхто не знає, як виконано замах. Одні кажуть, що убийник кинув бомбу з реставрациї через вікно, инші твердять, що він вийшов на улицю і кинув бомбу. Се, здає ся, є тому імовірнїйше, що убийник лежить смертельно поранений і находить ся в передсмертній аґонії. Полїция старає ся всякими можливими способами удержати єго при житю, бо тодї могла би видобути з него зізнаня що-до спільників заговору. По думцї полїциї, замаху доконали дві особи з двох боків улицї, але другий з убийників зміг утечи, коли на улици настало збіговище. Вчера арештовано знова поверх 300 осіб, однак многих по переслуханю випущено. В Петербурзї пущено ріжні сплетнї на тему заговору нїгілїстів. Так прим. оповідають, що в руки полїциї попав спис осіб, яких нїгілїсти призначили на смерть. В тім списї має бути на першім місци цар, а між иншими є Побєдоносцев і Безобразов. — Убийник Плєвого має називати ся Торосаґієв, так доносять віденьскому Extrablatt-ови. В хвили сповненя замаху він мав на собі мундур зелїзничого кондуктора, а з сего вносять, що він служив при зелїзници.

Наслїдником Плєвого має бути один з сих кандидатів: Вітте, Дурново і Муравєв. Фактом є, що Дурново, шеф секциї мінїстерства внутрішних справ, обняв управу мінїстерства по Плєвім. — На вість про страшну смерть Плєвого всї правительства европейских держав вислали кондоленцийні телеґрами росийскому правительству. Папа вислав цареви кондоленцийну телеґраму в надзвичайно щирих і теплих словах.

— **Польский местник!** Польска праса страшенно врадувала ся вістию, що японьский ґенерал Курокі є польского походженя. А вшехпольский орґан мало не плаче з радости, що найшов ся местник польского народу і бє Москалїв в Манджуриї. Ґен. Курокі називав ся Куровским, таку вість пустив Berliner Tageblatt і сьміє ся тепер в кулак з тих, котрі сему повірили. Berl. Tgbl. замістав іменно лист, писаний мнимо японьским студентом Ошімою, сестрінцем ґен. Курокого. Ошима має писати в листї, що Курокі є сином польского шляхтича Куровского, який був офіцером в повстаню 1831. р. По упадку повстаня Куровский виеміґрував до Парижа, опісля до Туреччини, а потім служив в голяндских леґіонах на Борнео. Звідтам поїхав до Японії і оженив ся з Японкою, та мав сина, який є теперішним ґенералом Курокім. А чому не називав ся дальше Куровским? — Бо Японцї не могли вимовити сего назвища. — На смертній постели старий Куровский заклинав сина, аби по можности помстив ся як найстрашнїйше на Росиї за Польщу. На доказ, що Курокі є з роду Поляком, студент Ошима має писати, що Курокі носить сиґнет з родинним гербом Куровских. »Курокі — як пише вшехпольский орґан — величає ся тим, що походить з польскої шляхти, а родина називає єго все Поляком«. Як страшно закпили собі Нїмцї з вшехполяків, так ще гірше закепкував собі з орґану »вшехпольского влосцянїна« якийсь фільольоґ, який написав до сего орґану лист отсего змісту: »Вість про Куровского-Курокого ударила мене мов грім і відразу блиснуло в моїм виображеню, що предсказаний Міцкевичом в III части »Дзядуф« »монж страшни«, »намісник свободи на земли видимий«, котрого кс. Пйотр побачив в мрії побіч прибитого на хрестї польского народа, то може сей позірно далекий і позірно чужий нам японьский полководець!.. Чомуж би нї? — історичне фатум ріжні добирає знаряди обрахунку за історичні провини і чомуж би ним не мав бути Курокі, тимбільше, що походить з польскої крови. Перечитаймо впрочім дотичний уступ з »Дзядуф«: »На тшех стої коронах, а сам без корони, ‖ А жиє єго — труд трудуф, ‖ А титул єго — люд людуф, ‖ З маткі обцей: креф єго давне богатери: ‖ А імє єго чтердзєсьцї і чтери ‖ Слава! слава! слава!« — А Курокі — звучить лист дальше — як-раз саме походить »з чужої матери«, бо Японки, хоч в єго жилах по батькови пливе кров давних польских »героїв«, до яких сам батько єго зачисляв ся... До того він як-раз, хоч »сам без корони«, в тій хвили »стоїть на трех коронах«, бо на корейскій, бож він заняв Корею іменем Японцїв, росийскій, яку перший здоптав своїми сьвітлими побідами, і китайскій, бо боре ся тепер в Манджуриї, впрочім вже раз китайску корону підстелив собі під ноги в китайско-японьскій війнї. Чому однак називає ся в »Дзядах« »чтердзєсьцї чтери?« І се може дало би ся вияснити, але бачу, вже пізно, лист треба вислати і нема часу числити букви азбуки«. — І такі небелицї трактує вшехпольский орґан на серіо, так як »поета з под Ґрудка«, а єго попередники перехід Менелїка на право славє.

— **Памятні посухи.** Старі хронїки памятають три сухі роки подібні до теперішного, с. є рік 1000, 1473 і 1540. О першім знаємо не богато подробиць, відомо хиба тілько, що в наслїдок страшного горяча висихили тодї жерела і ріки. О 1473. роцї звісно, що від марця до вересня не впала в середній Европі анї капля дощу, а посуха була така велика, що Дунай на Угорщинї мож було перейти в брід. В жовтни зацвили дерева другий раз, а в половинї падолиста в Швайцариї та полудневій Нїмеччинї другий раз збирали черешнї. В р. 1540 розпочато жнива в Льотаринґії вже 10. червня, а в липни був уже виноград зовсїм дозрілий; в жовтни рожі ще раз зацвили. В Медіолянї через пять місяцїв дощ не падав зовсїм. Сї три роки належать до найзамітнїйших, крім них панували суші в поодиноких краях ще в передхристияньских часах, як пр. в Італії в рр. 399, 392 і 226. З доби християньскої памятна осьмимісячна посуха з р. 1761 в Чехах. Тодї висхли всї жерела. В р. 1137 з причини посухи погоріло дуже богато міст пр. Моґунция, Штрасбурґ і и. В р. 1232 мало бути так горячо, що яйця варено в піску, а в р. 1304 такі ріки як Секвану, Льоару і Ренбрід. Під Рідесгейм в Нїмеччинї є на днї Рену камінь, що в дуже сухих роках, коли води опадуть, показує ся на поверхню. Той камінь заступає дуже добре всякі хронїки, бо коли він покаже ся, збігає ся цїле місто і вирізує на нїм дату року і місяця, а торжество се таке велике, що на березї розкладають з тої нагоди вогонь, при котрім міщани печуть вола. Дотепер ще не донесено, чи той камінь показав ся в руслї Рену.

— **Про тактику в битвах**, які зведено на далекім Сходї, »СПет. Ведомості« інформували ся у полковника росийского ґенер. штабу Новицкого і пишуть в тій справі: Битви під Тюренчен, Кінчу і Вафанку є незвичайно цїкаві з тактичного згляду. Істория воєн переживає нинї добу виїмкового значіня скорострільних пушок і рішаючого впливу артилєриї на перехід і вислїд битви. Цїла істория розвитку пального оружя, се безперервна і безнастанно посуваюча ся вперед що-до улїпшеня — борба карабіна і пушки. Карабіни, в часах, коли мали гладке дуло, стріляли найдальше на 300 кроків, пушки картачами на 600 до 900 кроків. Карабін не міг тодї змірити ся з гарматою. Батерия артилєриї острілювала піхоту, як хотїла. Тому то в добі Наполеоньских воєн артилєрия була королевою на полях битв. Появили ся ґвінтовані дула, то передовсїм примінено їх до карабінів. Се мало величезний вплив на піднесенє балїстичної здібности карабіна. Від кримскої війни до 1878. р. була доба ґвінтівок, які о много пильнїйше улїпшувано чим пушки. Карабін заволодїв над гарматою. Майже у всїх битвах підчас францускопрускої (1871) і турецкої (1877—8) війни рішав карабіновий огонь. Доказом сего є битва, зведена в часї турецко-росийскої війни коло Горішного Дубняка. Росияни прямо засипали кулями турецку редуту, а коли, думаючи, що Турки вже зовсїм обезсилені, вийшли до штурму, стрітив їх такий убийчий огонь з карабінів, що погибло тодї в росийских рядах далеко більше війска, чим було Турків на редутї. То само повторило ся під Плевною. — Тепер же карабін мусїв зробити місце артилєриї. Росийскі пушки викидають на мінуту до 10 набоїв, з яких в кождім є по 300 куль. Гармата досягає на віддаленє 6 верстов. Однак звичайно стріляє ся лише на віддаль 5 верстов. Японьскі пушки стріляють вісїм разів на мінуту. Із скорострільної пушки нової системи стріляє ся двояко. Єсли потреба, аби набій (ґранат) вперед влучив в цїль, та аж тодї вибух, то уставляє ся запальник так, аби він пробив капслю аж по влученю в цїль. Колиж стріляє ся до неприятельских батерий, до колюмн піхоти або кавалєриї, то наставляє ся запальник так, що з хвилею вистрілу (шрапнель) запалює ся льонт і горить через відповідний час, почім від него набій вибухає у воздусї і засипує неприятеля градом дрібних відломків зелїза.

Удачу Японцїв пояснити можна майже виключно чисельною перевагою їх артилєриї. В системі піддержуваня вогню Японцї наслїдують Французів. Іменно весь вогонь зосередоточують в одну цїль і засипують єї кулями. До того ще тепер, коли видають битви самі, Японцї могуть приготовити завчасу достаточну скількість запасової амуніциї для своєї артилєриї. Зовсїм инакше буде тодї, коли росийскі війска зачнуть атакувати японьскі позициї. — Сучасна битва має менше-більше такий перебіг: Передовсїм, коли стверджено, що у віддаленю 5 верстов від дотичного місця находить ся неприятель, якого треба атакувати, артилєрия отвирає огонь. Метою такого огню є вивідати ся, де неприятель розмістив ся. Заразом піхота старає ся заняти місцевість перед чолом своєї армії і заступити свою артилєрию перед ненадійним нападом піхоти або кінницї неприятеля. Головні сили корпусу, який видає битву, ждуть на вислїд патруль бо не знати, чи неприятель прийме битву. Єсли противник дав знак де стоїть і отворив пушочний огонь, тодї артилєрия підсуває ся близше неприятеля і се є друга частина працї. Она має на метї ослабити огонь ворожих батерий о стілько, аби піхота могла війти в сферу пушочного огню. Опісля у віддали 2 до 3 верстов артилєрия приготовляє кінцевий атак піхоти на непри-

ятельскі становища. Єсли неприятель легко уступає з позиций і артилєрия не заваджає своїй піхоті, то ціла не потребує зміняти свого становища, лише часть артилєриї повинна підїхати близше неприятеля, аби піддержати відвагу у своєї піхоти, та помочи піхоті заняти неприятельскі становища і на них удержати ся. Видно отже, що артилєрия в нинїшних битвах має важну ролю.

— **Дрібні вісти.** Вінчанє п. Б. Шулякевича, судового адюнкта в Борини, з п-ною Галею Морозівною, дочкою о. Григория Мороза, пароха в Борини, відбуде ся тамже дня 9. серпня о 9. г. рано. — Надзвичайний професор др. Ян Михайло Розвадовский іменований звичайним професором порівнуючої лїтератури на краківскім унїверзитетї. — В Бережанах помер др. Альберт Цавдерер, тамошний бурмистр міста і директор загального шпиталя. — В Піротї в Сербії помер окружний лїкар др. Іван Сєнкевич, в 55. роцї житя. Покійний був сином руского сьвященика з Галичини. — Через Львів перевезено вчера 80 штук торпед, замовлених Росиєю в фабрицї в Рєцї. Торпеди поїхали до Кронштаду.

В кождій рускій хатї повинна бути на стїнї **мапа всеї Руси-України**, видана Р. Тов-ом педаґоґічним у Львові. (Величина : 75×59 пм.). Коштує лише **40 сот.** Молодїж при науцї чи забаві все буде мати перед очима наглядний образ нашої великої Вітчини.

Телеґрами

з дня 30. липня.

Париж. Кружить чутка, що Франция зірвала всякі дипльоматичні зносини з Ватиканом, та що заступник француского амбасадора при Ватиканї має ще нинї виїхати з Риму разом з цїлим персоналом амбасади. Також папский нунций Льоренцелї має виїхати з Парижа.

Рим. Король Віктор Імануїл і королева-мати Марґарета були вчера на богослуженю в Пантеонї з нагоди роковин смерти короля Гумберта. Пополудни були в Пантеонї при гробі короля Гумберта численні полїтичні товариства.

Царгород. Вісти, немовби Порта тайно готовила ся до війни, є неправдиві. Також неправдою є, немовби Порта звістила Росию, що не дозволить росийскій добровольній фльотї переплисти через Босфор і Дарданелї.

Гамбурґ. Hamburger Ztg. доносить, що убийник мін. Плєвого вже помер, однак полїция укриває єго смерть.

Петербург. »Новое Время« пише, що замах на мінїстра Плєвого виконано за намовою і заплатою Японії, аби через сю подїю викликати у внутрі Росиї заворушенє, яке відвернуло би увагу Росиї від далекого Сходу, що було би Японцям на руку.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лїкар клїнїки львівского унїверс., б. лїкар клїнїки проф. Ляйдена в Берлинї

ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.

ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

ОКУЛЇСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківскій ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Морелї вибрані висилає в 5 клґ. кошиках оплатно по 3 К 50 с. за побранєм почтовим.

Прошу о вчасні замовленя

ІВАН СТЕРНЮК

купець

100(13-14) **в Залїщиках.**

Їдьте лишень на Гамбурґ!

пишуть своїм кревним і знакомим тії, котрі вже раз дорогу тую перебули.

Кораблї нашого товариства осягнули під зглядом скористи і безпеченьства сьвітову славу. Подорож від границї пруской до Гамбурґа треває лиш 20 годин, і коштує 9 злр. 80 кр., єсли подорож тую підняло ся після наших вказівок. **До Канади висилаємо наших пасажерів осібними пароходами**, котрі їдуть просто до Канади, і не треба нїгде пересїдати! **Подорож до Канади і Америки є на Гамбурґ найкоротша і найдешевша.**

Жадайте наших проспектів і цїнників їзди, котрі пересилаємо безплатно.

Руска кореспонденция! Рускі урядники!

Фальк & Co.

Hamburg, Americahaus

87 (37 ?) Raboisen u. Ferdinandstrasse

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подія з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адмінїстрациї »Руслана« та в обох руських книгарнях у Львові.

Цїна примірника на велїновім папери виносить всего **30 сот.** (з почтовою пересилкою 35 сот.)

Всїлякі

КУПОНИ

і

вильосовані

цїкні папері

виплачує без потрученя провізиї або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного.

Александер Стефан — В. Щурат.

УЧЕБНИК французької мови

Часть I. *Апробований для всїх середних женьских шкіл.*

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на почтову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інститутї для дївчат в Перемишли

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
6·46	з Равн рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	7·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	**8·25**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвєнціма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мельєльборча, Пешту	9·55	до Самбора, Хирова
		9·30	до Белзця, Сокаля, Любачева
10·02	з Стрия, Борислава	10·35	до Тернополя, Потутор
10·20	з Ряшева, Любачева	10·40	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселиці
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	**1·55**	**посп.** до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	**посп.** з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Римановы, Івонича, Сянока, Хирова	**2·45**	**посп.** Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниці, Керезмезе
1·40	**посп.** з Іцкан, Чорткова, Калуша Заліщик, Кіцманя, Новоселиці (через Жучку, Вижниці	**2·55**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	**посп.** з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї (від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9, Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинців	5·48	до Яворова
		5·55	до Коломиї, Жидачева
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвєнціма	6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·50	з Іцкан, Жидачева, Новоселиці і Сучави	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
6·00	з Белзця, Сокаля, Любачева, Равн рускої	7·05	до Равн рускої, Сокаля
8·40	**посп.** з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева 1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіря
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвєнціма, Хирова	11·05	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11·05	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова, Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		12·45	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,		
12·20	**посп.** з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	**2·51**	**посп.** до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцманя
2·31	**посп.** з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвєнціма
3·25	з Тернополя, Брок великих, Грималова		
	з двірця „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	**посп.** з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	10·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	**2·09**	**посп.** Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·[illegible]	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Брок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 пополудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером, (від 8/5 до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.), 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

зі Щирця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята.

Відходять з головного двірця:

до Брухович 7·10 рано, 9·30 і 11·45 передполудн., 1.05, 3·15 і 5·05 попол., 7·05 і 8·17 веч. від 8/5 до 11/9 вкл.)

до Жовкви 11·10 вечером (що неділї)

до Янова 6·10 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята), 3·18 попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє поясненьв в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в неділї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский.** З друкарнї В. А. Шийковского.